

M g r . M a r e k J e ť e k , a d v o k á t

IČ: 66252911
průkaz ČAK č. 9493

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Tovární 1707/33, 737 01 Český Těšín
Česká spořitelna, a.s., č.ú.: 1727682369/0800

tel.: 595 172 540, fax: 595 172 541
e-mail: kancelar@akjezek.cz

Nejvyššímu soudu České republiky
prostřednictvím
Krajského soudu v Ostravě

kesp.zn.: 42 Cm 5/2010

e-podatelna

Žalobci: Stavební bytové družstvo Těšíňan, IČ: 00398675

Žalovaný: Společenství Český Těšín, Bezručova 1643/22, Havlíčkova 1644/7 s 1645/9, IČ: 28619234, zast. Mgr.Markem Ježkem, advokátem

**o u r č e n í n e p l a t n o s t i p ř i j a t é h o z á v ě r u h l a s o v á n í
s c h ů z e s p o l e č e n s t v í v l a s t n í k ů j e d n o t e k**

Dovolání žalovaného proti usnesení vrchního soudu

Usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5.10.2010, č.j. 5 Cmo 289/2010-54 bylo tímto soudem jako soudem odvolacím rozhodnuto o tom, že se potvrzuje usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 7.6.2010, č.j. 42 Cm 5/2010-42, kterým bylo rozhodnuto o tom, že řízení se zastavuje; oba soudy dále rozhodly, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti výše označenému usnesení odvolacího soudu, které bylo žalovanému doručeno dne 23.11.2010, podává tímto žalovaný prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě do dvou měsíců od jeho doručení

d o v o l á n í ,

které **odůvodňuje** n á s l e d o v n ě :

Přípustnost dovolání spatřuje žalobce ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř., v platném znění, ve skutečnosti, že napadené rozhodnutí má ve věci samé **po právní stránce zásadní význam**. Uvedené ostatně vyplývá, nejen z poučení daného v napadeném usnesení odvolacím soudem, ale i z konstatování v komentáři k zákonu o vlastnictví bytů (Fiala, J., Novotný, M., Oehm, J., Horák, T.: Zákon o vlastnictví bytů. Komentář. 3. vydání: Praha: C. H. Beck, 2005), kde v komentáři k výkladově spornému ust. § 9 odst. 4 zákona č. 72/1994 Sb., o vlastnictví bytů (dále jen

„zákon o vlastnictví bytů“), je uvedeno, že k danému problému (je i předmětem tohoto dovolání, viz. obsah podání níže) „neexistují známá soudní rozhodnutí“.

Dovolání, pokud je prostřednictvím emailu se zaručeným elektronickým podpisem podáváno dne 13.12.2010, je podáváno včas; lhůta dvou měsíců k podání dovolání je zachována.

Za otázku, která má v této věci po právní stránce zásadní význam, považuje žalovaný (dovolatel) to:

zda je možné ustanovení § 9 odst. 4 zákona o vlastnictví bytů, v platném znění, využít i v případech, kdy družstvo uvedené v § 24 odst. 1, odst. 2 zákona o vlastnictví bytů, v platném znění, které bylo původním vlastníkem budovy, vymezí jednotky až po datu 1.7.2000, tedy po účinnosti novely zákona o vlastnictví bytů, provedené zákonem č. 103/2000 Sb., který nabyl účinnosti dnem 1.7.2010, a tudíž tedy k tomuto dni nevykonávalo správu podle § 9 zákona o vlastnictví bytů, ve znění před novelou učiněnou zákonem č. 103/2000 Sb.,

tedy (jinými slovy) zda v domě, jehož původním vlastníkem bylo výše specifikované družstvo, rozděleném (až) po datu 1.7.2000 na jednotky prohlášením vlastníka budovy učiněným uvedeným družstvem dle § 4 zákona o vlastnictví bytů, ve znění po novele provedené zákonem č. 103/2000 Sb. (nesníží-li se spoluvlastnický podíl tohoto družstva na společných částech domu na méně než jednu čtvrtinu) vznikne ze zákona společenství vlastníků jednotek s právní subjektivitou (§ 9 odst. 1 zákona o vlastnictví bytů, v platném znění, resp ve znění po novele č. 103/2000 Sb.) dle § 9 odst. 3 zákona o vlastnictví bytů, ve znění po novele provedené dle zákona č. 103/2000 Sb. anebo (až po tomto snížení na podílu na méně než jednu čtvrtinu) dle § 9 odst. 4 zákona o vlastnictví bytů, ve znění po novele provedené dle zákona č. 103/2000 Sb.

V daném případě se žalobce v řízení před soudem prvního stupně domáhal žalobou ze dne 2.3.2010, doplněnou podáním ze dne 11.3.2010, určení neplatnosti všech usnesení (ustavujícího, resp. prvního) shromáždění vlastníků jednotek žalovaného přijatých na schůzi konané dne 10.2.2010, kterou žalobce sám svolal dle § 9 odst. 8 věty první, věty za středníkem zákona o vlastnictví bytů, v platném znění (a přizval na jednání notáře dle § 9 odst. 8 věty třetí zákona o vlastnictví bytů, v platném znění).

Na podkladě některých z takto přijatých usnesení žalovaného jako společenství vlastníků jednotek (osvědčených notářským zápisem - § 9 odst. 8 věta druhá a věta třetí zákona o vlastnictví bytů, v platném znění) byl usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 12.3.2010, č.j. F 11854/2010-55, S 6912/1, které nabylo právní moci dnem 17.3.2010, **povolen zápis žalovaného jako společenství vlastníků jednotek s právní subjektivitou do Rejstříku společenství vlastníků jednotek** vedeného Krajským soudem v Ostravě.

K podané žalobě se žalovaný podrobně vyjádřil podáním ze dne 29.4.2010, přičemž teprve při podání repliky k tomuto vyjádření ze dne 24.5.2010 (v jejím čl. II.) **žalobce vznesl námitku nedostatku právní subjektivity žalovaného** s tím, že žalovaný jako společenství vlastníků jednotek s právní subjektivitou dosud nevznikl, neboť spoluvlastnický podíl žalobce na společných částech domu, v němž byl žalovaný jako společenství vlastníků jednotek s právní subjektivitou ustaven, se snížil na méně než jednu čtvrtinu.

Uvedenou procesní námitku, která byla posouzena jako neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, Krajský soud v Ostravě akceptoval a svým rozhodnutím ze dne 7.6.2010, č.j. 42 Cm 5/2010-42 řízení zastavil.

Proti usnesení soudu prvního stupně podal žalovaný, který nadále tvrdil, že je nadán právní i procesní subjektivitou, **odvolání ze dne 23.6.2010**, které podrobně odůvodnil a na jehož obsah lze i nyní pro účely podání a projednání tohoto dovolání na rámec níže připojené argumentace **odkázat**.

Vyjma skutečnosti, že odvolací soud v napadeném usnesení potvrdil závěr soudu prvního stupně, že žalobce je družstvem uvedeným v § 24 odst. 1, odst. 2 zákona o vlastnictví bytů, v platném znění, bylo tímto soudem (a to je z hlediska podaného dovolání podstatné) dovozeno splnění podmínky, že družstvo (žalobce) **plní povinnosti správce podle § 9 zákona o vlastnictví bytů platného před účinností zákona č. 103/2000 Sb.**, z čehož lze považovat za správný závěr soudu prvního stupně, že podmínky uvedené v § 9 odst. 4 zákona o vlastnictví bytů, ve znění po uvedené novele, jsou splněné, a proto, za situace, že se podíl družstva (žalobce) na společných částech domu nesnížil na méně než jednu čtvrtinu, žalovaný jako společenství vlastníků jednotek doposud nevznikl.

Odvolací soud výše citovaný závěr opřel o odkaz na odůvodnění rozhodnutí dovolacího soudu uvedené v rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 1.7.2009, sp. zn. **22 Cdo 734/2008**, kdy z tohoto rozsudku cituje (dle přesvědčení odvolatele zcela nepřiléhavě) závěr o započetí procesu směřujícího ke vzniku společenství a k přechodu správy domu, a dále (přestože následně doslovně cituje dikci ust. § 9 zákona o vlastnictví bytů před novelou č. 103/2000 Sb. o tom, že správou domu se rozuměla správa, provoz a opravy společných částí domu) uzavírá, že pokud uvedené družstvo vykonávalo správu domu **i jen jako vlastník, plní funkci orgánu společenství** toto družstvo až do doby, kdy budou zvoleny orgány společenství, a tedy právo správy domu takovýmto družstvem zaniká až zvolením orgánu společenství.

Je nutno (z pohledu dovolatele) konstatovat, že odvolací soud dovozuje zcela jiné skutečnosti, než jaké byly namítány v odvolání podaném žalovaným; jeho rozhodnutí je, pokud jde o jeho stručné a nepřiléhavé odůvodnění, nepřesvědčivé, nesprávné a s ohledem na charakter uplatněné odvolací námitky i zčásti nepřezkoumatelné. Odvolací soud se v podstatě zabývá (bez bližšího ozřejmění si konkrétních skutečností a dle žalovaného navíc nesprávně) otázkou aktuální správy domu a vznikem orgánů společenství, přičemž v této souvislosti se dovozený pojem „práva na správu domu“ jeví jako značně problematický, neboť právo na správu domu (není-li uzavřena příslušná smlouva) je spíše právem vlastníků jednotek, než právem či nárokem správce (blíže viz. odůvodnění tohoto podání v jeho závěru). Pokud jde o citovaný rozsudek dovolacího soudu, pak tento se problematikou správy domu vykonávanou družstvem jako původním vlastníkem domu zabýval ze zcela jiného pohledu, byl v němž řešen jiný právní problém, a lze proto dovodit, že uvedené judikatorní závěry jsou **na daný případ nepřiléhavé** a nelze z nich při posouzení této věci vycházet (je zde řešena otázka zániku správy domu družstvem uvedeným v § 24 odst. 1, odst. 2, kdy ve věci bylo nesporné, což je diametrálně rozdílné oproti zde posuzované věci, že s ohledem na datum nabytí právních účinků prohlášení vlastníka budovy, byl pro vznik společenství použitelný § 9 odst. 4 zákona o vlastnictví bytů, v platném znění).

Co je tedy dle dovolatele pro posouzení této věci rozhodné, je že v případě skutkových zjištění dle rozsudku dovolacího soudu sp. zn. 22 Cdo 734/2008 (obdobně např. i dle rozsudku sp. zn. 22 Cdo 2038/2008) došlo k **nabytí právních účinků prohlášení** vlastníka budovy učiněného družstvem jako původním vlastníkem domu **v době před nabytím účinnosti zákona č. 103/2000 Sb.** (ve věci sp. zn. 22 Cdo 734/2008 se tak stalo ke dni 22.12.1998, a ve věci sp. zn. 22 Cdo 2038/2008 bylo prohlášení vlastníka učiněno družstvem dne 22.11.1999, tedy v obou případech před datem účinnosti novely, tj. dnem 1.7.2000, avšak **v daném případě až dne 31.12.2007**).

Za situace, kdy soudy obou stupňů bylo dovozeno, že v případě žalobce jde o družstvo uvedené v § 24 odst. 1, odst. 2 zákona o vlastnictví bytů, v platném znění, jde o posouzení toho (otázka zásadního právního významu), zda žalobce splňuje i druhou zákonnou podmínku, tedy že

„plní povinnosti správce podle § 9 zákona o vlastnictví bytů platného před účinností tohoto zákona“ (míněno tím bezesporu zákona č. 103/2000 Sb., tedy před datem 1.7.2000, byť uvedené znění je poněkud legislativně nepřesné), tedy zda v tomto konkrétním případě společenství vlastníků jednotek s právní subjektivitou (§ 9 odst. 1 zákona o vlastnictví bytů, v platném znění) vznikne dle § 9 odst. 4 zákona o vlastnictví bytů, v platném znění (až tehdy klesne-li spoluvlastnický podíl družstva – původního vlastníka na společných částech domu na méně než jednu čtvrtinu), anebo již vzniklo standardním (po novele provedené zákonem č. 103/2000 Sb. obvyklým) způsobem dle § 9 odst. 3 zákona o vlastnictví bytů v platném znění (v domě s nejméně pěti jednotkami, z nichž alespoň tři jsou ve vlastnictví tří různých vlastníků, a to doručením příslušné listiny posledního z nich).

Odvolací soud (byť dospívá ohledně této otázky k jinému závěru než, o jakém je přesvědčen dovolatel) v této souvislosti správně a „trefně“ cituje **dikci ust. § 9 odst. 1 zákona o vlastnictví bytů, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 103/2000 Sb.**, podle kterého správce domu zajišťuje **správu, provoz a opravy společných částí domu**. Uvedené lze dále rozvést poukazem na ust. **§ 1 zákona o vlastnictví bytů** (předmět a rozsah úpravy tohoto zákona), jehož dikce nebyla změněna zákonem č. 103/2000 Sb., tedy znění bylo shodné před datem 1.7.2000 i po něm, podle kterého mj. zákon o vlastnictví bytů **upravuje spoluvlastnictví budovy**, u něhož spoluvlastník budovy je vlastníkem bytu nebo nebytového (...) prostoru a zároveň **podílovým spoluvlastníkem společných částí budovy** (odst. 1), dále že tento zákon upravuje **vznik spoluvlastnictví budovy**, práva a povinnosti vlastníků bytů a nebytových prostorů a jejich vzájemné vztahy (odst. 2) a také že uvedený zákon upravuje též **práva a povinnosti jiných subjektů v souvislosti se vznikem a s převodem nebo přechodem spoluvlastnictví budovy** podle odstavce 1 (odst. 3).

Ve výše uvedených ustanoveních zákona o vlastnictví bytů, ve znění před 1.7.2000, je dle žalovaného jednoznačná odpověď na tímto dovoláním nastolenou otázku, tedy zde žalobce mohl plnit (resp. zda plní) povinnosti správce podle § 9 zákona o vlastnictví bytů platného před účinností zákona č. 103/2000 Sb. Dle přesvědčení dovolatele tomu tak není a býti nemůže, neboť **žalobce nikdy (před datem 1.7.2000) nemohl zajišťovat správu, provoz a opravy společných částí domu** (v tomto konkrétním případě na ul. Bezručova 22 a Havlíčkova 7 a 9 v Českém Těšíně) **dle § 9 zákona o vlastnictví bytů, ve znění účinném před datem 1.7.2000**, když do předmětu právní regulace (úpravy) ve smyslu § 1 zákona o vlastnictví bytů se tento dům dostal (byly v něm **vymezeny společné části domu ve smyslu zákona o vlastnictví bytů**) až dnem právních účinků vkladu práv dle prohlášení vlastníka budovy (byť učiněného družstvem jako původním vlastníkem domu) do katastru nemovitostí, tj. v daném případě **až ke dni 31.12.2007 (tj. celých 7 a ½ roku po účinnosti novely dle zákona č. 103/2000 Sb.)**. Je naprosto nepochopitelné a ničím nezduvodnitelné, proč by se režim spoluvlastnictví domu rozděleného na jednotky (až) v roce 2007, resp. zajišťování jeho správy podle zákona o vlastnictví bytů společenstvím vlastníků jednotek s právní subjektivitou, event. jiným zákonným správcem (dle původní právní úpravy), mělo řídit (v podstatě zpětně) právní úpravou platnou před datem 1.7.2000.

Z výše uvedeného je nutno dovodit, že v domech, v nichž bylo vymezení jednotek a zejm. společných částí domu dle zákona o vlastnictví bytů družstvem uvedeným v § 24 odst. 1, odst. 2 zákona o vlastnictví bytů, v platném znění, původním vlastníkem učiněno prohlášením vlastníka budovy až pod datu 1.7.2000, tedy po účinnosti novely zákona o vlastnictví bytů č. 103/2000 Sb., vzniká společenství vlastníků jednotek s právní subjektivitou dle § 9 odst. 3 zákona o vlastnictví bytů, v platném znění, neboť **uvedené družstvo nikdy neplnilo povinnosti správce podle § 9 zákona o vlastnictví bytů platného před účinností zákona č. 103/2000 Sb.** (není splněna zákonná podmínka uvedená v § 9 odst. 4 zákona o vlastnictví bytů, v platném znění), tedy nezajišťovalo a **nemohlo zajišťovat správu, provoz a opravy společných částí domu**, neboť spoluvlastnictví společných částí budovy ve smyslu § 1 odst. 1 in fine zákona o vlastnictví bytů v té době v dotčeném domě vůbec neexistovalo (dříve žalobce jako vlastník, tedy **před datem 1.7.2000 neplnil**

funkci správce společných částí domu, ale spravoval celý dům, včetně v něm umístěných družstevních bytů jako jeho výlučný vlastník, tedy **nebyl v té době správcem domu ve smyslu § 9 zákona o vlastnictví bytů, platného před účinností zákona č. 103/2000 Sb.**). Obdobně bylo žalovaným argumentováno i v odůvodnění odvolání proti usnesení soudu prvního stupně vydaném v této právní věci.

Tento výklad je navíc **shodný s právním názorem, zaujatým v komentáři** k zákonu o vlastnictví bytů (Fiala, J., Novotný, M., Oehm, J., Horák, T.: Zákon o vlastnictví bytů. Komentář. 3. vydání: Praha: C. H. Beck, 2005, komentář k § 9 odst. 4 zákona), kdy podle autorů komentáře se při řešení uvedené otázky lze přiklonit k výkladu zužujícímu, podle kterého se komentované ustanovení zákona vztahuje na případy, kdy již ke dni účinnosti zákona č. 103/2000 Sb. existoval dům, budova tedy byla rozdělena na jednotky, a naopak by se toto ustanovení nemělo vztahovat na případy, kdy budova na jednotky ještě k uvedenému datu rozdělena nebyla) v těchto případech vzniklo společenství standardním způsobem a mělo by proto být ustanoveno). Rovněž tak v odvolacím soudem citovaném rozsudku Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 22 Cdo 734/2008, byť v souvislosti s jiným ustanovením zákona o vlastnictví bytů, je v odůvodnění podpůrně dovolacím soudem odkazováno na uvedený komentář k zákonu o vlastnictví bytů.

Nepřípadná je pak k řešení právní otázky (dle přesvědčení dovolatele) argumentace odvolacího soudu v návaznosti na ust. § 9 odst. 10 věty druhé zákona o vlastnictví bytů, v platném znění, jak vyplývá z části odůvodnění napadeného usnesení o potvrzení věci, ve které je konstatováno, že družstvo uvedené v § 24 odst. 1, odst. 2 zákona o vlastnictví bytů, které bylo původním vlastníkem budovy, plní funkci orgánu společenství až do doby, kdy budou orgány společenství zvoleny, neboť toto ustanovení řeší toliko otázku (obdobně jako ust. § 9 odst. 9 zákona o vlastnictví bytů, v platném znění), kdo je v uvedeném mezidobí (tj. do zvolení orgánů společenství s právní subjektivitou od jeho vzniku ex lege dle § 9 odst. 3 nebo odst. 4 zákona) statutárním orgánem společenství vlastníků jednotek s právní subjektivitou (dle § 9 odst. 1 zákona o vlastnictví bytů, v platném znění), přičemž v tomto konkrétním řešeném případě dle (prozatím pravomocného) rozhodnutí odvolacího soudu společenství s právní subjektivitou vůbec nevzniklo (a tedy nemůže mít ani statutární orgán).

Závěrem zbývá ve prospěch právního názoru prosazovaného tímto dovoláním argumentovat výkonem vlastnického práva vlastníků jednotek v domě, tedy (nových) členů společenství vlastníků jednotek (vzniklého ať již dle § 9 odst. 1 zákona o vlastnictví bytů, v platném znění, nebo dle § 11 odst. 1 zákona o vlastnictví bytů, ve znění účinném před datem 1.7.2000, na které nyní odkazuje § 9 odst. 4 věta poslední zákona o vlastnictví bytů, v platném znění) mimo žalobce (družstvo), kteří v domě v souhrnu aktuálně disponují nadpoloviční většinou podílů na společných částech domu (nedosáhli však kvalifikované 75%-ní většiny, nutné pro vznik společenství s právní subjektivitou dle § 9 odst. 4 zákon o vlastnictví bytů, v platném znění), přičemž jejich postavení (v případě, že by právní názor zaujatý odvolacím soudem v této věci byl správný) je naprosto nerovné oproti postavení vlastníků jednotek v domech, v nichž vzniklo společenství s právní subjektivitou standardním způsobem dle § 9 odst. 3 zákona o vlastnictví bytů, v platném znění. Na takto (standardně) vzniklé společenství totiž zvolením orgánů společenství ze zákona přechází právo správy domu, resp. jeho společných částí (viz. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 22 Cdo 2038/2008), přičemž v daném případě, ačkoliv vlastníci jednotek (mimo družstvo – žalobce) disponují společně spoluvlastnickým podílem, který je větší než jedna polovina (a správu domu hodlají aktivně převzít, resp. již tak fakticky učinili), nemohou vykonávat práva správy k domu (jeho společným částem) prostřednictvím zákonem předvídané právnické osoby, když společenství vlastníků jednotek s právní subjektivitou by zde nevzniklo, a tedy režim správy spoluvlastnictví společných částí domu by se řídil (musel řídit, a to zcela nesmyslně) právní úpravou zákona o vlastnictví bytu, ve znění platném před účinností zákona č. 103/2000 Sb., tedy zjevně překonanou, zastaralou a nyní již nahrazenou právní úpravou (provedenou právě zákonem č.

103/2000 Sb., který představoval velkou novelu zákona o vlastnictví bytů). Nemůže jít v první řadě o (nadřazené) právo správy domu družstvem (jak uvádí odvolací soud), které se dle velikosti svého podílu na společných částech domu stalo „menšinovým“ spoluvlastníkem, ale jemu nadřazené musí být právo správy domu vlastníky jednotek, kteří (rozhodují-li ve shodě) disponují většinou, tedy právo, které vychází z práva vlastnického (většinového spoluvlastnického podílu) nejen k jednotkám, ale zejm. k domu, resp. jeho společným částem. V daném případě, kdy žalobce jako družstvo – původní vlastník domu (který disponuje sice menšinovým podílem na společných částech domu, nicméně) podle zákona o vlastnictví bytů již není povinnou převádět další jednotky do vlastnictví svých členů, kteří tak nemají a v budoucnu (nedojde-li ke změně právní úpravy anebo žalobce dobrovolně další jednotky nepřevede svým členům - to však nyní odmítá) ani nebudou mít větší podíl na společných částech domu než tři čtvrtiny, by nikdy nevzniklo společenství vlastníků jednotek s právní subjektivitou. Posuzované ust. § 9 odst. 4 zákona o vlastnictví bytů, v platném znění, má být zákonným ustanovením ve prospěch vlastníků jednotek, což je jeho smysl (zejm. aby správa domu byla vždy, tedy kontinuálně zajišťována, i když budou noví, „většínoví“ vlastníci jednotek v tomto směru nečinní), a nikoliv ve prospěch družstva jako (nyní již) menšinového vlastníka jednotek, které by tak zcela nedůvodně mělo (ačkoliv o to nadpoloviční většina v domě vůbec nestojí) zásadně privilegované postavení.

V návaznosti na shora uvedené **žalovaný žádá dovolací soud, aby toto dovolání bylo projednáno a ve věci rozhodnuto ve lhůtě co možná nejkratší**, neboť v domě, kde žalovaný sídlí je s ohledem na postoj žalobce „patová“ situace při zajišťování jeho správy, když žalobce zásadně odmítá respektovat rozhodnutí společenství vlastníků jednotek, byť by bylo (je) rozhodováno potřebnou většinou dle původní právní úpravy (tedy ve smyslu ust. § 11 zákona o vlastnictví bytů, ve znění před datem 1.7.2000, ve spojení s § 9 odst. 4 věty poslední zákona o vlastnictví bytů, v platném znění), odmítá předat žalovanému dokumentaci k domu i jeho dosavadní správě a převést zůstatek prostředků do fondu oprav, tedy kdy přes odpor většiny vlastníků jednotek v podstatě vnučuje správu domu zajišťovanou svou osobou (družstvem) s argumentací, že je ze zákona orgánem společenství.

Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem proto žalovaný, který nadále tvrdí, že je jako ze zákona vzniklá a následně řádně ustanovená a do příslušného rejstříku pravomocně zapsaná právnická osoba subjektem práva, tedy taktéž osobou nadanou procesní subjektivitou,

n a v r h u j e ,

aby dovolací soud tímto dovoláním napadené usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5.10.2010, č.j. 5 Cmo 289/2010-54 v plném rozsahu zrušil, a dále podle § 243b odst. 3 o.s.ř., v platném znění, zrušil i usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 7.6.2010, č.j. 42 Cm 5/2010-42, neboť důvody zrušení platí i pro toto rozhodnutí, a věc vrátil soudu prvního stupně, tj. Krajskému soudu v Ostravě, k dalšímu řízení.

Společenství Český Těšín, Bezručova 1643/22, Havlíčkova 1644/7 s 1645/9

V Českém Těšíně dne 13.12.2010